

LBRIS

We know
books

Coordonator CorinTeens:

SHAUKI AL-GAREEB

**BRIGID
KEMMERER**

**REBELII
NOPTII**

Traducere din limba engleză de
SIMONA ȘTEFANA STOICA

CORINTEENS

CAPITOLUL UNU

Tessa

CEA MAI GREA PARTE A ACESTEI ÎNDELETNICIRI NU ESTE FURATUL, ci evadarea. În cel mai bun caz, îmi ia două minute să escaladez zidul și să ies din Sectorul Regal, dar noaptea este rece și degetele încep să-mi amorțească. Doar o oră mă mai desparte de răsăritul soarelui, iar luminile-de-veghe ale gărzilor alunecă la intervale regulate peste zidurile înalte de piatră. Adăpostită de întuneric, strâng vechea traistă de apotecar a tatei sub braț, așteptând o oportunitate.

Potrivit zvonurilor, unele sectoare au electricitate în zonele înstărite, dar luminile-de-veghe de aici sunt mai strălucitoare decât a fost vreodată orice lumânare – mai strălucitoare chiar și decât focurile de tabără aprinse în orașe pentru arderea morților. Prima oară când le-am văzut, m-am holbat ca o fată lipsită de minte, până mi-am dat seama că acele lumini înseamnă pericol. Am petrecut zile întregi încercând să descopăr un tipar al sistemului de supraveghere, dar în cele din urmă mi-am recunoscut eșecul în fața lui Weston, care a pufnit și mi-a spus că nu există niciun tipar, doar bărbați plictisiți desemnați să învârtă o lumină-de-veghe în jurul unui stâlp.

Iar pe aceasta au rotit-o constant în ultima oră.

Îmi flexez degetele și-mi corectez în gând estimarea la trei minute, apoi îmi mușc buza inferioară și caut o soluție. Lumina-de-veghe

a revenit mult prea des la această secțiune a zidului, cel puțin la fiecare două minute.

Probabil că Wes se află deja la atelier și mă așteaptă. El poate escalada zidul de piatră într-o jumătate de minut. Datorită înălțimii lui, poate să sară și să-și agațe cârligul triplu de turlele impozante, apoi să se sprijine cu picioarele de zid pentru a-și lua avânt spre vârf ca o pisică. În alte împrejurări, aș fi geloasă, însă este destul de captivant de urmărit.

Nu că i-aș spune vreodată. M-ar tachina încontinuu, fără milă.

„Captivant, Tessa? E doar un zid. Nici nu se compară cu asta.” Și apoi s-ar cățăra într-un copac sau ar face roata pe acoperișul atelierului ori ar merge în mâini.

Iar eu aș fi nevoită să-i dau un pumn pentru a-l împiedica să vadă cum roșeața mi se strecoară pe sub mască, pentru că, *da*, toate acrobațiile sunt la fel de captivante.

Trebuie să nu mă mai gândesc la Wes, iar lumina-de-veghe să nu se mai învârtă. În plus, ar fi bine să-mi fac rondul, altminteri vom pierde zile întregi de tratament și vindecare. Unii oameni nu mai dispun de zile. Câțiva s-ar putea să nu mai aibă nici măcar ore.

Dar mai întâi am nevoie de o cale de ieșire. Dacă sunt prinsă cu o traistă plină cu petale de Floarea-Lunii, regele Harristan și fratele lui, prințul Corrick, mă vor lega în grădinile palatului și vor lăsa păsările să-mi ciugulească organele.

Deodată, lumina-de-veghe se oprește undeva departe de mine, în dreptul unui colț al zidului revendicat de umbre din cauza unei pante. E locul prin care amatorii încearcă mereu să evadeze.

N-am de gând să irosesc o oportunitate. Îmi părăsesc ascunzătoarea la fel de repede ca un iepure speriat dintr-o vâlcea, cu propriul cârlig triplu deja răsucindu-se. Nu-l pot arunca până la turle ca Wes, dar pot să ajung la mânerule aflate la jumătatea distanței. Cârligul zboară șuierând spre zidul din față, iar eu sar înainte să

se întindă frânghia. În timpul urcușului, zgârii piatra cu cizmele, alunecând puțin pe granit. Ajung la mâner, cea mai mică margine posibilă, dar suficient de lată ca să-mi ofere un punct de sprijin în timp ce eliberez cârligul triplu și-l arunc spre vârf. Lovește turlele cu un zăngănit, iar eu mă înalț fulgerător.

Lumina-de-veghe începe să se miște.

Înspir adânc și-mi îndemn picioarele să mă poarte mai repede, mai sus. Traista mi se lovește încontinuu de coaste și, deși alunec din nou, cizmele îmi zboară pe zid. Frânghia îmi arde palmele la fiecare smucitură. Lumina-de-veghe se apropie rapid și dintr-odată devine orbitoare.

Apoi trec peste zid, pe jumătate coborând pe frânghie, pe jumătate prăbușindu-mă spre solul pădurii ca un sac de ovăz. Smucesc cu putere de frânghie, iar cârligul cade lângă mine, scoțând un sunet metalic când izbește pietrișul de la baza zidului. Murdăria și molozul mi se agață de faldurile fusteii simple de lână țesute în casă, dar nu îndrăznesc să mă mișc pentru a o curăța. Aproape că pot simți gustul propriei frici în timp ce-mi țin răsuflarea și aștept ca gărzile să dea alarma.

Dar nu, strălucirea rău prevestitoare mătură marginea zidului, iar lumina-de-veghe se îndepărtează treptat.

Îmi înăbuș frica și strâng frânghia cârligului. Semiluna mă urmărește din înaltul cerului, însă o scânteie violet, abia vizibilă cu ochiul liber, răsare amenințător la orizont, o aducere-aminte că am ezitat prea mult și că minutele se scurg cu repeziciune în defavoarea mea. Mă strecor prin pădure cu ușurința dobândită în urma unui antrenament îndelungat, călcând într-o liniște deplină pe acele de pin căzute. Ar fi trebuit să simt deja mirosul de foc de la soba cu lemne, deoarece Wes se întoarce mereu înaintea mea. Avem un sistem: el pune ceainicul pe foc și pisează petalele ca să putem prepara elixirul, în timp ce eu cântăresc și împart pudra în

doza potrivită. Apoi el îmbuteliază lichidul pe măsură ce este gata, eu pun fiolele în traistele noastre și ne facem rondurile împreună.

Dar astăzi nu simt miros de fum de lemn.

Ajung la atelier, însă Weston nu se află aici.

Mă gândesc la lumina-de-veghe oprită pe zid. Îmi simt iar inima în gât.

Wes nu este prost. Nu ar încerca să evadeze prin colțul folosit de amatori. Oricum, nu am auzit alarma.

Dar tot nu-i aici, iar eu am întârziat deja.

Aprind focul și încerc să nu-mi fac griji. Îi aud vocea sfătuindu-mă să-mi păstrez calmul. „Nu te pierde cu firea, Tessa!” Sunt primele cuvinte pe care mi le-a spus în noaptea în care mi-a salvat viața, și le-a rostit de zeci de ori de atunci.

El e bine. Trebuie să fie bine. Uneori nici măcar nu reușim să ne întâlnim, iar unul dintre noi așteaptă un sfert de oră la atelier înainte să se descurce singur. Doamna Solomon mă ține din când în când peste program, punându-mă să măsoar și să cântăresc diferite ingrediente, apoi să prepar remediile pe bază de plante oferite clienților ei, promițându-le că vor funcționa – dar rareori o fac. Uneori, maestrul lui Weston îi cere să vină devreme la fierărie, deoarece vreun nobil răsfățat are nevoie de o sabie nouă sau un cal și-a pierdut o potcoavă. Doar s-a mai întâmplat.

Dar Wes a fost aici cu puțin timp în urmă. Și se întoarce întotdeauna primul.

Din moment ce spațiul este foarte mic, căldura răspândită de foc înstăpânește imediat atelierul. Prin zonă nu există electricitate, așa că un întuneric aproape deplin mă așteaptă înăuntru, dar nu am nevoie de multă lumină pentru o asemenea sarcină. Îmi țin mâinile ocupate, un truc pentru a împiedica grijile să preia controlul, măcinând fiecare petală până se transformă în pulbere, atentă să răzuiesc totul, până la ultimul gram, pe talerul balanței. Chiar și

uscate, particulele sunt parfumate. Membrii elitelor plătesc scump pentru fiecare gram, apoi irosesc totul bând elixirul de trei ori pe zi, chiar și cei care nu prezintă semne de boală. „Măsuri preventive”, așa le numește regele. O dată pe zi este mai mult decât suficient, și am notițele mele pentru a dovedi acest lucru. Îmi amintesc că la început Wes împărțea prea mult elixir, până când i-am arătat că putem ajuta mult mai mulți oameni cu mai puțin. Tatăl meu ar fi numit asta o risipă. O risipă de bun tratament când cei care nu și-l pot permite sunt pe moarte.

Pe de altă parte, tatăl meu a fost executat pentru trădare și contrabandă, așa că nu mă obosesc să numesc în vreun fel mentalitatea elitelor. Fac doar ce pot.

Mă uit scurt pe fereastră. Orizontul scăldat în tonuri violet a căpătat o subtilă nuanță de roz.

Arunc o privire spre ușă, de parcă asta l-ar convinge pe Wes să apară.

Dar nu o face. Ceainicul scoate un șuierat. Împart apa în mici cupe egale, apoi adaug în fiecare 14 grame de petale măcinate, împreună cu două picături de ulei de trandafir pentru tuse, pe care le măsoar cu aproape la fel de multă atenție ca petalele de Floarea-Lunii. Încerc să nu fur ce pot obține prin căi cinstite, dar semințele de trandafir mă costă leafa pe aproape o săptămână, așa că nici măcar pe Wes nu-l las să măsoare uleiul.

După ce s-au dizolvat petalele și semințele de trandafir, adaug puțin turmeric, care poate scădea îndeajuns febra cât să-i permită tratamentului să funcționeze mai bine, dar mai trebuie să adaug și o crenguță de mentă și un praf de zahăr. De obicei adulții sunt repede convinși să dea pe gât tinctura, însă nu putem risca să o irosim pe copiii care ar putea să o scuipe.

Dinspre Sectorul Regal se aud corni și strigăte; tresar atât de puternic, încât răstorn o cupă. Au prins pe cineva.

Wes!

Ar trebui să fug și să văd ce se întâmplă. Nu, ar trebui să fug și să mă ascund.

Mușchii mei resping ambele variante.

Nu te pierde cu firea, Tessa!

Trebuie să plec! Trebuie să termin! Când Floarea-Lunii este amestecată cu celelalte ingrediente, elixirul funcționează mai bine, dar petalele își pierd puterea tămăduitoare la doar câteva ore după preparare. Nu am de ales; sunt nevoită să închei singură rondurile din seara asta.

Cornii răsună în continuare. Se aud ordine răstite în depărtare. Vor trezi jumătate din sector. Răsuflarea mi s-a preschimbat într-un bocet stins, blocat în gât. Mi-l închipui pe prințul Corrick chemat să se ocupe de trădător. Gărzile nu se poartă cu mănuși. Zâmbetul nonșalant al lui Weston, cel care-i apare atât de firesc pe buze, va fi o grimasă de durere. Îi voi auzi țipetele de aici. Îl vor sfâșia cu cele mai mici pumnale imaginabile. Îi vor umple gura cu cărbuni aprinși. Îl vor arunca în ghearele leilor regali cât inima încă îi mai bate în piept. Îi vor arde fiecare membru, unul câte unul, până își va pierde cunoștința din cauza...

— Doamne, Tessa, nici nu mai ai nevoie de mine!

Țip și răstorn încă o cupă. Iată-l în prag, cu ochii albaștri strălucitori în spatele măștii și zâmbetul nonșalant.

Weston vede însă dezastrul pe care l-am făcut și-și dă ochii peste cap.

— Sau poate mă înșel, adaugă el, apoi se apropie de masă și îndreaptă cupa. Ai pus deja pudra în aia?

Nu știu dacă vreau să-l îmbrățișez sau să-l lovesc. Poate că ambele idei sunt de luat în considerare.

— Ai întârziat. Am auzit cornii. Credeam... credeam că te-au prins.

— Nu azi.

Scoate petalele din propria traistă și, pe lângă ele, văd trei mere și o bucată de aluat împletit și îndulcit, proaspăt scos din cuptor.

— Uite! Brutarul era în spate și-și certa fiica, așa că ți-am făcut rost de ceva bun de mâncat.

A întârziat pentru că mi-a adus *micul-dejun*. Și nu orice mic-dejun. Mâncarea din Sectorul Regal va fi incredibil de gustoasă. Merele vor fi injectate cu miere, iar împletiturile din aluat, preparate cu unt adevărat și umplute cu cremă și zahăr.

Deschid gura și o închid la loc. Mă încrunt și mă întorc. Mi se strânge gâtul dintr-un motiv cu totul nou.

— Foarte frumos din partea ta, Weston!

— „Foarte frumos din partea ta, Weston”? mă ia el peste picior. Vai, dar ce simandicoși suntem în dimineața asta!

— Trebuie să termin elixirele.

— O să le termin eu. Tu mănâncă!

— O să mănânc imediat.

Cornii continuă să răzbată dincolo de zid, dar acum îi pot ignora. Probabil că au prins alt contrabandist. Mâine, mai mult ca sigur, îi vom vedea pielea jupuită atârnată în fața porților, după ce regele și fratele lui termină cu cadavrul.

— Bine!

Weston ia un măr, se așază pe singurul scaun din odaie și-și sprijină picioarele încălțate pe masa de lucru. Deasupra măștii care i se întinde peste ochi poartă o pălărie neagră cu boruri largi, dar acum, că ne aflăm amândoi în atelier, și-o dă ușor pe spate. Îl văd doar la lumina focului, așa că nu-mi dau seama exact ce culoare are părul lui, însă au trecut deja câteva zile de la ultimul bărbierit, iar umbra scurtă, abia vizibilă, pe maxilar pare întotdeauna de-un maro-roșcat când stă lângă o lumânare, potrivindu-se cu constelația de pistrii care-i mărginește masca. Pielea din jurul ochilor, pătată

de kohol sau murdară de funingine, îi scoate în evidență irisurile, scăldate în cea mai deschisă și strălucitoare nuanță de albastru pe care am văzut-o vreodată. Ochiul meu sunt verzi-căprui și-mi port părul castaniu strâns într-o împletitură îndesată sub pălărie. Wes spune mereu că arăt ca o pisică în jacheta neagră, cu chipul parțial acoperit de mască. Odată, când mă simțeam curajoasă și îndrăzneată, i-am sugerat că ar trebui să mă vadă fără deghizare, ca să știe cum arată o tânără adevărată, dar mi-a întâmpinat propunerea cu un chip neașteptat de serios.

„Niciodată!” a zis el. „E prea periculos. Dacă știm cum arată celălalt, informațiile pot fi obținute prin tortură. Nu-ți voi pune viața în pericol. Și cu siguranță nu vreau ca tu să mi-o pui pe a mea”, a adăugat după o clipă de șovăială.

Abia atunci mi-am dat seama că sunt șanse mari ca Weston Lark să nu fie numele lui adevărat. Probabil presupune că nici al meu nu este Tessa Cade, dar se înșală. Când ne-am întâlnit în urmă cu doi ani, părinții tocmai îmi fuseseră uciși în fața mea și eram prea răvășită de durere ca să inventez alt nume.

— Ești tăcută, comentează Wes.

Mușcă din măr, scoțând un crăntănit zgomotos, și vreau să i-l smulg din mână cu o palmă bine plasată.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic.

Îmbuteliez elixirul deja pregătit – o sarcină pe care de regulă o îndeplinește el – și torn apă în cupe noi pentru a relua procesul.

În spatele meu, îl aud cum se ridică de pe scaun. Vine suficient de aproape ca să disting miresmele pădurii și aroma scortişoarei de la brutărie, dar există și ceva mai puternic, ceva inconfundabil, ascuns dedesubt, ceva specific lui Wes.

— Tessa.

Îl înfig un cot în abdomen și am satisfacția să-l aud mormăind.

— Pentru ce-a fost asta? mă întreb pe un ton revoltat.

— Mi-am făcut griji din cauza ta!

— Dar ți-am adus micul-dejun, replică în spatele meu cu o voce catifelată și profundă.

Îl ignor.

Se apleacă până când răsuflarea lui îmi mângâie fâșia de piele dintre păr și gulerul înalt al jachetei. În fața mea apare celălalt măr, strâns între degetele lungi ale lui Wes.

— E un mic-dejun foarte bun, mă tachinează.

Iau mărul pudrat cu zahăr. E cald la atingere, și mă întreb dacă și mierea din interior este la fel.

Deși nu vreau să cedez, iau o mușcătură. Mierea e caldă.

— Te urăsc! îi spun cu gura plină.

— Spre binele tău, probabil că e de preferat așa.

Îmi lovește ușor pălăria, ridicând-o câțiva centimetri, în timp ce îmi zâmbește larg.

— Acum mănâncă repede! adaugă Wes. Avem vizite de făcut.